

Crítiques de música

Per Ricard
Mirabete

Canturreos promiscuos para un mundo peor
DIVIDE & WENCESLAO
Autoeditat

CANÇÓ PROMÍSCUA. Al voltant de Màrius Belles (Divide) i Eixarc Escaramís (Wenceslao) sorgeix aquest grup de Barcelona, que sovint actua com a tàndem acústic. S'han recorregut

locals nocturns de mal nom de tota la geografia metropolitana, des de la Barcelona canalla fins als seus voltants. Aquest és un disc compacte en el que apleguen les seves cançons bastardes, que arrenquen d'uns apunts de guitarra acústica i admeten tota mena d'influències, des del mestissatge de Manu Chao a la irreverència acústica de l'Albert Pla. Aquestes són tan sols una mena de referències circumstancials. En temes com ara *El poeta del hormigón* o *El fantasma de Lloret de Mar*, que són dues de les peces més aconseguïdes, hi traspua un so fresc i murriera compositiva. Si alguna cosa us assegura l'audiència d'aquests temes és una revetlla musical en què el pop acústic, el reggae i ritmes caribenys donen la mesura del seu humor més descarat. El tàndem compositiu es deixa acompanyar per músics com Nicarne (clarinet) i Nipescado (cajón i percussió) que donen matisos i densitat a les seves composicions. No us perdeu *Un mariachi en el IKEA*, que amb humor relaten les aventures del bricolatge modern a ritme de ranxera.

Mompou's Mood
CIA ELÈCTRICA DHARMA
Picap

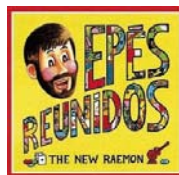
JAZZ-ROCK. La Dharma se'n va anar a la ciutat de Memphis, a Tennessee, a la riba del Mississipi, a fer un parell de concerts i com aquell que no vol la cosa se'ls va oferir l'oportunitat de passar tres hores al llegendari Sun Studio per enregistrar alguna peça. A banda d'actuar al Memphis in May International Festival, durant l'estada en aquest mític estudi de gravació van enregistrar els tres temes que formen aquest disc compacte. Val a dir que en aquest estudi un jove Elvis Presley el 1954 participava en sessions musicals. La Dharma es deixa imbuïr per aquesta atmosfera de blues i rock del sud dels Estats Units i enregistra *Mompou's Mood*, *Patum Jack Blues* i *Mariagneta*, que són les tres noves composicions del grup de Sants. *Mompou's Mood* comença amb un ritme de blues i es deixa amarar de jazz intens. La banda se sent molt còmode i tots els membres assagen un solo, ara el piano, després la guitarra, i la trompeta i el saxo del Lluís i el Joan Fortuny imposen les melodies característiques del so Dharma. Els altres dos temes són també memorables. La cadència virtuosa de *Patum Jack Blues* és esclatant i *Mariagneta* és una balada-jazz que remou la melangia dels temes clàssics de la banda com *Catalluna*.

Qui no plora no mama
PEPET I MARIETA
La Produktiva

ROCK-FUSIÓ. La banda d'Ulldesca ha enregistrarat el seu disc més potent. Des del 1999 funcionen com a grup i amb aquest ja sumen quatre discos compactes, a banda d'haver compost la

banda sonora del documental *Sin piedras*. La seva fórmula admet tot tipus d'estils i demostren una versatilitat interpretativa original. Combinen la seva música amb una posada a escena festiva i de caire teatral. Les seves lletres són de caire humorístic i reivindicatiu. En aquest *Qui no plora no mama* han comptat amb les col·laboracions de membres de Las Migas i de La Carrau, per exemple, i junt amb la producció musical de Miguel Pino fan d'aquest àlbum sonor un disc ambiciós i ben enregistrarat. Per un cantó, hi trobem el reggae de *Me moles* i el fado-tango de *Vinc d'una vall*, que són dos dels temes més celebrats d'aquest disc. Per un altre cantó, la paxanga i el rock també van de la mà de la rumba i de les sonoritats mediterrànies. Pepet i Marieta han aconseguit de conjuminar el seu talent creatiu amb una bona dosi de qualitat instrumental. A *Sóc un animal* ens ofereixen una bona mostra del seu blues-rock i el conjunt del disc guanya en pluralitat estilística.

Epés reunidos
THE NEW RAEMON
BCore Disc

POP. Ramón Rodríguez acaba d'estrenar aquest disc compacte de llarga durada que inclou els seus dos últims EP, que complementen els seus àlbums de llarga durada editats els darrers dos anys. Està en un

estat dolç de creativitat. Aquest recull discogràfic que permet tenir en format de disc compacte dos dels seus enregistraments editats en vinil: *La invasión de los ultracuerpos* (BCore, 2008) i *Cuaresma* (BCore, 2009). A més, i aquí rau encara més l'interès d'aquest disc, The New Raemon ens ofereix un tema inèdit *¡Retirada!* i un seguit de versions de temes de músics amics i admirats. Hi trobem la seva aclamada versió del *Que tinguem sort* de Lluís Llach, que ben sovint interpreta en els seus concerts, i alguna sorpresa plaent com la revisitació d'un dels millors temes d'Els Pets: *Aquest cony de temps*. Aquesta cançó la interpreta conjuntament amb el líder de la banda de Constantí, en Lluís Gavalrà. Ambdós músics li saben donar una altra atmosfera. La cançó davalla cap a l'intimisme suau i alhora dens, quant a harmonies i arranjaments, característic del so New Raemon. El minimalisme harmònic que sap desenvolupar amb talent el músic de Cabriels rep la intervenció musical d'altres músics i productors amics com ara Pau Vallvé i Ricky Falkner. Cal destacar la versió que fa Manos de Topo d'un dels seus millors temes (*Sucedáneos*) per cloure el disc com a bonus track final, junt amb *Aquest cony de temps*. Ramón Rodríguez segueix en el seu trajecte sonor acumulant lletres intimistes en un format del tot dissenyat per mitjà de la seva sensibilitat i creació originals. El tercer EP que inclou aquest disc és tota una novetat: *Líneas convergentes*. Són sis temes entre els quals el tema inèdit *¡Retirada!* i composicions d'alguns amics que ell enregistra segons el seu estil peculiar: interpreta *Pollo frito* escrita per Manos de topo i *Silencio* que és de Jordi Gil i Miguel Rivera (*Maga*). Per aquells que encara no us heu deixat seduir per The New Raemon amb aquest disc compacte podreu entrar al seu univers sonor, de paraules i melodies que proven d'ampliar cap amunt el cel dels dies laborables de tardor. L'embolcall físic de l'àlbum és una recreació dels jocs de taula amb il·lustracions de Martín Romero.

Un brindis pel nen androide
MINE!
Música Global

POP. Els barcelonins Mine! han enregistrarat aquest disc que ofereix la seva carta de presentació actual. Estem a la segona etapa del grup. El 2008 van debutar amb el seu primer llarga durada, *Villa Antonieta*

(Laura R:Perkins), en el qual interpretaven cançons en català, castellà i anglès. Ara trobem el quartet barceloní amb tota la seva personalitat. S'han centrat en donar un so unitari que remet al pop dels anys seixanta –Els Beatles, sobretot– i cuiden els arranjaments fins a l'últim detall; cal dir que la producció de Ricky Falkner és determinant ja que els permet explotar la seva part retro sense semblar antics. El pop britànic és el terreny del qual parteixen i en el qual s'adapten per mitjà d'harmonies i cors vocals ben resolts. Els quatre membres componen i el resultat és un disc lluminós i fresc. Les influències britàniques són ben clares: a *Manatis* l'ombra dels Blur ens retorna al pop dels anys noranta. També David Bowie deixa el seu llegat en aquestes composicions que relaten el pas de l'adolescència a la joventut des d'una mirada irònica i també màgica. El tema que clou el disc, *Aquest matí*, ens dóna una bona mostra del desconcert juvenil davant la vida que passa davant. Convé assenyalar que un dels temes més rodons i que alhora és un dels seus èxits és *Els amics de la cigonya*. Aquest és un dels temes que els va permetre la bona acollida per part de la crítica i el públic al concurs Sona9. De fet són els guanyadors de l'edició de l'any passat i, per això, han pogut enregistrar aquest disc compacte. És un encert el fet de comptar amb instruments de corda i de vent que donen color i sensibilitat a les composicions. Si alguna cosa ens ofereixen els Mine! és un joc de veus dinàmic i efectiu; els quatre músics interpreten la part vocal dels temes i en les seves cançons hi destaca un cert desvergonyiment i la recerca contínua dels seus punts forts: frescor, harmonia i màgia instrumental. Aquest àlbum sonor és un altre treball enregistrarat pel productor de moda a l'escena catalana, Ricky Falkner. Va ser enregistrarat a la primavera d'aquest any a Manresa, a Kay Studios, i permet comprovar que els grups que aposten per les veus són els que fan més forat a casa nostra, com els Manel i Els amics de les arts.